

קול דפיקו דילה אתרחק מינה, הדא הוא דכתיב (תהלים לט ג) נאלמתי דומיה החשתי מטוב, למה נאלמתי? מי"ה דאיהו דומיה דאתרמיז באלהי"ם, דאיהו ל"ב אלהי"ם דמעשה בראשית, דדפיק רוחא דקודשא דאתמר ביה (בראשית א ב) ורוח אלהי"ם, בגין דהחשתי מטוב דאיהו קול, בפהווא זמנא אשתארת בת יחידה בלא קול, ובגין דא לית בת קול בגלותא, ובגין דלית בת קול בגלותא הביאו לה בחשאי, ובגין דא צלותא איהי בחשאי, אף על גב דרזין סגיאיין אית הקא, שבעין אנפין אית לאורייתא.

ובהווא זמנא לית לה דפיקו דאיהו כגוונא דנקודי דמנקדין בדפיקו דאצבעאן דאינון עשר, דבהון מנקדין בדפיקו דרוחא, ואינון מנקדין בגימין דכנור דדוד, דפיקו איהו כגוונא דקלא דסליק כגוונא, לקבל עשרה דפיקין דאסתפל אסיא בדפיקו, עבד דוד עשרה מיני נגונים בתלים, ארבעה אינון (שיר ה ב) אחותי רעיתי יונתי תמתי לקבל יהו"ה, עשרה דפיקין לקבל יוד הא ואו הא, דפיקו נפיק מאדנא שמאלא דלבא, ודא הוא רוח צפוני דהוה מנשב ככנור דדוד דהוה מנגן מאליו, וכל ערקין וורידי גופא דאינון דפקין, מלבא אינון (נ"א הנה) דפקין, ורזא דמלה (יחזקאל א יב) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו.

כבד הוא סמאל"ל הוא עשו, דלית ביה רוחא דקודשא, לא דפקין ערקין דיליה, ובגין דא לא שריא שכינתא באומין דעלמא, ובגלותא דאסתלק רוח דקודשא, דאתמר ביה (ישעיה יא ב) ונחה עליו רוח יהו"ה וגו', לית דפיקו בלבא דאיהי שכינתא, ובגין דא אתמר בה (שיר ה ב) אני ישנה ולבי ער, ולית בת קול

נאלמתי דומיה החשתי מטוב, למה נאלמתי? מי"ה, שהיא דומיה שגרמז באלהי"ם, שהוא שלשים ושנים אלהים של מעשה בראשית, שרוח הקדש דופק, שנאמר בו ורוח אלהי"ם, משום שהחשתי מטוב, שהוא קול. באותו הזמן נשארת בת יחידה בלי קול, ומשום זה אין בת קול בגלות, ומשום שאין בת קול בגלות, הביאו לה בחשאי, ומשום זה התפלה היא בחשאי. אף על גב שסודות גדולים יש כאן, שבעים פנים יש לתורה.

ובאותו זמן אין לה דפק, שהוא כמו שהנקודות שמנקדים בדפק האצבעות שהן עשר, שבהם מנקדים בדפק הרוח, והם מנקדים בנימים של כנור דוד, הדפק הוא כמו הקול שעולה כנגוון, כנגד עשרה דפקים שמסתכל הרופא בדפק, עשה דוד עשרה מיני נגונים בתהלים. ארבעה הם, אחותי רעיתי יונתי תמתי, כנגד יהו"ה, ועשרה דפקים כנגד יו"ד ה"א וא"ו ה"א, הדפק יוצא מאזן שמאל של הלב, וזוהי רוח צפונית שהיתה מנשבת ככנור דוד שהיה מנגן מאליו, וכל העורקים והורידיים של הגוף שהם דפקים, הם (היי) דופקים מן הלב, וסוד הדבר - אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו.

הכבד הוא סמאל"ל, הוא עשו, שאין בו רוח הקדש, העורקים שלו לא דופקים, ומשום זה אין שכינה שורה באמות העולם, ובגלות שהסתלקה רוח הקדש, שנאמר בו ונחה עליו רוח יהו"ה וגומר, אין דפק בלב שהיא השכינה, ומשום זה נאמר בה אני ישנה ולבי ער, ואין בת קול בפה (שהיה עולה) (שבה עולה) הקול ברוח

בפומא (דהיה סלקא), (נ"א דבה סליק) קלא ברוחא
בתקיעה באריכו, ובשברים בתבירו, ובתרועה
שלשלת קלא בינונית לא באריכו ולא
בקצירו, בת קול איהי קול דממה דקה זעירא,
קלא נמוכה בחשאי, דהא קול באשה ערוה.
וכד ייתי משיחא נחית רוחא דקודשא עליה,
ומיד איהי אמרת קול דודי דופק, דפיקו סליק
ונחית, סליק ה' עלאה (ד קה ע"ב) לגבי י',
ונחית ה' תתאה לגבי ו', דאיהו קרבן ליהו"ה,
קרבן עולה ויורד.

ורזא דמלה (משלי ג יט) יהו"ה בחכמה יסד ארץ
פוגן שמים בתבונה, באבא דאיהו י'
יסד ברתא דאיהי ה' זעירא, דעלה
אתמר (בראשית לו יא) ואביו שמר את הדבר,
באימא דאיהי ה' עלאה פוגן שמים דאיהו ו',
ואיהו בן י"ה, וכד יהון מתקרבין אתגון אב
עם אם בן עם בת כל חד בבת זוגיה, ה' עלאה
(סליק) לגבי י', ה' (תתאה) נחית לגבי ו', האי
איהו קרבן עולה ויורד, בההוא זמנא (יחזקאל
לו ז) ותקרבו עצמות עצם אל עצמו, ורזא דמלה
(בראשית ב כג) עצם מעצמי ובשר מבשרי, עצם
מעצמי דא י' עם ה', ובשר מבשרי דא ו' עם
ה', ועל בן יעזב איש את אביו ואת
אמו וגומר.

ובגין דא פד סליק ה' לגבי י' אתמר בה (ויקרא
יב) זאת תורת העולה היא העולה, דהיא
(דהנה) סליקת לגבי אבא, וכד נחיתת לגבי ברא
אתמר בה (שם ה) ואש המזבח תוקד בו, אתוקד
ביה בשלהובין דרחימו, והכי כד נחית ו' לגבי
ה' דיליה, וי' סליק לגבי ה' דיליה, בההוא
זמנא (בראשית כח יב) והנה מלאכי אלהים עולים

בתקיעה בארץ, ובשברים בשכר,
ובתרועה שלשלת, קול בינונית,
לא באריכות ולא בקצרה, בת
קול היא קול דממה דקה קטנה,
קול נמוך בחשאי, שתרי קול
באשה ערוה, וכשיבא המשיח,
יורדת עליו רוח הקדש, ומיד היא
אומרת קול דודי דופק, הדפק
עולה ויורד, עולה ה' העליונה
אל ה', ויורדת ה' התחתונה אל
ו', שהוא קרבן ליהו"ה, קרבן
עולה ויורד.

וכוד הדבר - יהו"ה בחכמה יסד
ארץ פוגן שמים בתבונה, באבא
שהוא י' יסד הבת, שהיא ה'
קטנה, שעליה נאמר ואביו שמר
את הדבר, באם שהיא ה'
העליונה פוגן שמים, שהוא ו',
והוא בן י"ה, וכשיהיו מתקרבים
האותיות אב עם אם, בן עם בת,
כל אחד עם בת זוגו, ה' העליונה
(עולה) ל', ה' (התחתונה) יורדת לו'.
זהו קרבן עולה ויורד. באותו
הזמן ותקרבו עצמות עצם אל
עצמו, וסוד הדבר - עצם מעצמי
ובשר מבשרי, עצם מעצמי זו י'
עם ה', ובשר מבשרי זו ו' עם
ה', ועל בן יעזב איש את אביו
ואת אמו וגומר.

ומשום זה כשעולה ה' אל י',
נאמר בה זאת תורת העולה היא
העולה, שהיא (שהיתה) עולה אל
האב, וכשירדת לבן, נאמר בה
ואש המזבח תוקד בו, נשרפת בו
בשלהבות של אהבה, וכך
כשירדת ו' אל ה'ה' שלה, וי'
עולה אל ה'ה' שלה, באותו הזמן
והנה מלאכי אלהים עלים
ויורדים בו. כל הדפקים הללו של
שאר העורקים, וכך פרשוהו,
עולים שנים ויורדים שנים,
עולים שנים י"ה זה לזו, ויורדים
שנים ו"ה זה לזו.

ויורדים בו, כל אליו דפיקין דשאר ערקין, והכי אוקמוהו סלקין תריין
ונחתין תריין, סלקין תרי י"ה דא לגבי דא, ונחתין תרי ו"ה דא לגבי דא.

וְעוֹד עוֹלָיִם שְׁנַיִם - רוּחַ וְאֵשׁ, וְסֻלְקִין בְּדַפְיָקוֹ, וְנַחְתִּין תְּרֵי מֵיָא וְעַפְרָא, דְּאִינוּן כְּבִדִּין בְּדַפְיָקוֹ, וְאִינוּן מִיכָא"ל גְּבַרְיָא"ל נוֹרְיָא"ל רְפָא"ל, מִיכָא"ל מֵיָא, גְּבַרְיָא"ל אֲשָׁא, נוֹרְיָא"ל רוּחָא, רְפָא"ל עַפְרָא, י' בְּרִישָׁא, ה"ה בְּיַדִּין, ו' בְּגוּפָא, ה"ה הַבֵּל סְלִיק הַבֵּל נַחֲתִית, הַבֵּל סְלִיק דָּא ה' עֲלָאָה דְסֻלְיָק לְגַבֵּי י' דְּאִיהוּ עֶשֶׂר אַמְיָרָן, וּבְמֵיָא סְלִיק בְּקֻלָּא דְּאִיהוּ ו'.

וְעוֹד עוֹלָיִם שְׁנַיִם - רוּחַ וְאֵשׁ, שְׁהֵם קוֹלוֹת, וְעוֹלָיִם בְּדַפְקָא, וְיוֹרְדִים שְׁנַיִם - מִיָּם וְעַפְרָא, שְׁהֵם כְּבִדִּים בְּדַפְקָא, וְהֵם מִיכָא"ל גְּבַרְיָא"ל נוֹרְיָא"ל רְפָא"ל. מִיכָא"ל מֵיָם, גְּבַרְיָא"ל אֵשׁ, נוֹרְיָא"ל רוּחַ, רְפָא"ל עַפְרָא, י' בְּרִישָׁא, ה"ה בְּיַדִּים, ו' בְּגוּפָא, ה"ה הַבֵּל עוֹלָה וְהַבֵּל יוֹרֵד, הַבֵּל עוֹלָה זו ה' עֲלִינָה שְׁעוֹלָה לִי, שְׁהוּא עֶשֶׂר אַמְיָרוֹת, וּבְמֵה עוֹלָה? בְּקוֹל שְׁהוּא ו'.

וְהַבֵּל נַחֲתִית דָּא ה' תַּתְּאָה דְנַחֲתִית לְגַבֵּיהּ וְאִתְעַבְדַּת דְּבוּר, קְרִיבוּ דְכָל הַבְּלִים וְקֻלָּא וְדְבוּרָא אִיהוּ פ"ה, דְּאִיהוּ בְּחוּשְׁבֹן מִל"ה, כְּלִיל פְּלָא, אִיהוּ קְרִיבוּ דְאֲדַנִּי בְּעַמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא קְרַבָן לִיהו"ה, וְדָא שְׂכִינְתָא תַּתְּאָה, וְאִיהִי (וְאִיהוּ) יַחוּדָא דְאַתְוּוֹן יְהו"ה בְּצַדִּיק, דְּאִיהוּ אוֹת בְּרִית, וְזַפְאָה אִיהוּ מָאן דְקָרִיב אַתְוּוֹן אֲלִין בְּצִלוֹתִין, דְּאִיהִי קְרַבְנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא שְׂכִינְתָא דִּילִיהּ בְּפוּמוֹי, זַפְאָה אִיהוּ מָאן דְמִיַּחַד לוֹן בְּקָרִיאתָ שְׁמַע וּבְצִלוֹתֵיהּ, דְקָרִיבוּ דְלֵהוֹן וְדָאִי בְּעַמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, יַחוּדָא דְלֵהוֹן בְּצַדִּיק, וּמָאן אִיהוּ דְמִיַּחַד פְּלָא וּמְקָרֵב פְּלָא עֲלַת הָעֲלוֹת.

וְהַבֵּל יוֹרֵד זו ה' תַּתְּחַתוֹנָה שְׂיִוְרְדַת אֲלִיו וְנַעֲשִׂית דְּבוּר, הַקְרָבָה שֶׁל כָּל הַהַבְּלִים וְקוֹל וְדְבוּר הוּא פ"ה, שְׁהוּא בְּחוּשְׁבֹן מִל"ה, כְּלִיל הַכֵּל, הוּא קְרַבָּה שֶׁל אֲדַנִּי בְּעַמּוּד הָאַמְצְעִי קְרַבָן לִיהו"ה, וְזו הַשְׂכִּינָה תַּתְּחַתוֹנָה, וְהִיא (וְהוּא) הַיַּחּוּד שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת יְהו"ה עִם צַדִּיק, שְׁהוּא אוֹת הַבְּרִית, וְאֲשֶׁרִי הוּא מִי שְׁמַקְרִיב אֶת הָאוֹתִיּוֹת הֵלְלוּ בְּתַפְלוֹת, שְׁהוּא הַקְרַבָן שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂכִינְתּוֹ, בְּפִיו, אֲשֶׁרִי הוּא מִי שְׁמִיַּחַד אוֹתָם בְּקָרִיאתָ שְׁמַע וּבְתַפְלוֹתוֹ, שְׁהַקְרָבָה שְׁלֵהֶם וְדָאִי בְּעַמּוּד הָאַמְצְעִי, הַיַּחּוּד שְׁלֵהֶם בְּצַדִּיק, וּמִי הוּא שְׁמִיַּחַד הַכֵּל וּמְקָרֵב הַכֵּל? עֲלַת הָעֲלוֹת.

אֲדַהְבִּי הָא סְבָא קָא אַזְדַּמֵּן לִיה דְּהוּה נְהִיר עֲלַמִּין רַבִּי פַּנְחָס בֶּן יֶאִיר שְׁמִיה, וְאָמַר רַבִּי רַבִּי, וְדָאִי קְרִיבוּ דְאַרְבַּע אַתְוּוֹן וְיַחוּדָא דְלֵהוֹן בְּעַמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, וּקְרִיבוּ וְיַחוּדָא דְלֵהוֹן הָכִי הוּא בְּצַדִּיק, וּבְתַרִּין דְרַגְיָן מִיַּחַדִּין לוֹן יִשְׂרָאֵל, בְּקָרִיאתָ שְׁמַע דְּעַרְבִית וְשַׁחֲרִית, וּמְקָרְבִין לוֹן בְּצִלוֹתָא דְשַׁחֲרִית וְעַרְבִית, וְדָא קְרַבָן עוֹלָה וְיוֹרֵד, ה' עוֹלָה בְּעַמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, ו' יוֹרֵד בְּצַדִּיק, אָף עַל גַּב דְּכֻלָּא קְשׁוּט, עוֹלָה וְיוֹרֵד ה' בְּאֵת י', ה' בְּאֵת ו', מִיַּד דְּאָמַר מַלְיָן אֲלִין פָּרַח.

בִּינְיָתִים הֵנָּה זְקָן מְזַדְמֵן לוֹ שְׁהִיָּה מְאִיר הָעוֹלָמוֹת, רַבִּי פַּנְחָס בֶּן יֶאִיר שְׁמוֹ, וְאָמַר: רַבִּי רַבִּי, וְדָאִי שְׁקָרְבַת אַרְבַּעַת הָאוֹתִיּוֹת וְיַחוּדָם בְּעַמּוּד הָאַמְצְעִי, וְהַקְרָבָה וְהַיַּחּוּד שְׁלֵהֶם, כִּף הוּא בְּצַדִּיק, וּבְשַׁתֵּי דְרַגּוֹת מִיַּחַדִּים אוֹתָם יִשְׂרָאֵל, בְּקָרִיאתָ שְׁמַע שֶׁל עַרְבִית וְשַׁחֲרִית, וּמְקָרְבִים אוֹתָם בְּתַפְלוֹת שַׁחֲרִית וְעַרְבִית, וְזֶה קְרַבָן עוֹלָה וְיוֹרֵד, ה' עוֹלָה בְּעַמּוּד הָאַמְצְעִי, ו' יוֹרֵד בְּצַדִּיק, אָף עַל גַּב שְׁהַכֵּל אֲמַת, עוֹלָה וְיוֹרֵד ה' עִם אוֹת י', ה' עִם אוֹת ו'. מִיַּד שְׁאָמַר הַדְּבָרִים הֵלְלוּ, פָּרַח.

אמר רבי שמעון לחבריא, זפאה חולקנא דעלאין ותתאין אינון באספמותא לסייע לן, האי איהו דאוקמוהו מארי מתניתין דבר נש דאשתדל בפולחנא דמאריה דכל בריין דעלמא אינון בסייעתא דיליה, כמה דאוקמוהו כל העולם כלו לא נברא אלא לצוות לזה, ואפילו שרפים וחיות ואופנים לא נבראו אלא לסייעו, וכשאדם מוציא הכלים ודבורים בתפלתו, כמה עופות פותחים פנפיהם ופיהם לקבל אותם, זהו שכתוב פי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, ונוטל הקדוש ברוך הוא הדברים הללו ובונה מהם עולמות, שנאמר בהם פי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה, וסוד הדבר - ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיחך לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה, אל תקרי עמי אלא עמי, בשתפוח. בינתים הרי הזקן יורד, פתח ואמר: אני ישנה ולבי ער, אני ישנה מאהובי שהתרחק ממני, ולבי ער כשבא אלי. לכלה שהיתה נשואה לחתן והתרחק ממנה, נפלה בבית חליה, והתקבצו אליה כל הרופאים, ולא היו יכולים לדעת את המחלה שלה. רופא הקרטני היה שם שהיה מפיר בדפק, בעשרה מיני דפקים שצריך להתבונן בהם רופא, כנגד עשר אצבעות, ולא היו מפירים בחליה אלא הוא, שכמה משקים וריחות טובים מתפוחים, שנאמר בהם וריח אפך פתפוחים, וכמה משקים מעסיס רמונים היו משקים אותה רופאים אחרים, ולא היו מועילים לה, עד שבא

אמר רבי שמעון לחבריא, זפאה חולקנא דעלאין ותתאין אינון באספמותא לסייע לן, האי איהו דאוקמוהו מארי מתניתין דבר נש דאשתדל בפולחנא דמאריה דכל בריין דעלמא אינון בסייעתא דיליה, כמה דאוקמוהו כל העולם כלו לא נברא אלא לצוות לזה, ואפילו שרפים וחיות ואופנים לא נבראו אלא לסייעתיה, וכד בר נש אפיק הכלים ודבורים בצלותיה, כמה עופין פתחין גדפיהו ופימייהו לקבלא לון, הדא הוא דכתיב (קהלת י) פי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, ונטיל קודשא בריך הוא אלין מלין ובגי בהון עלמין, דאתמר בהון (ישעיה סו כב) פי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה, ורזא דמלה (שם נא טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיחך, לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. (דף קו ע"א) אל תקרי עמי אלא עמי בשותפיו.

אדהכי הא סבא קא נחית פתח ואמר (שיר ה) אני ישנה ולבי ער, אני ישנה מרחימאי דאתרחק מני, ולבי ער כד אתיא לגבי, לכלה דהות נשואה לחתן, ואתרחק מינה, נפלת בבי מרעא, ואתפנשו כל אסיין לגבה, ולא הוו יכלין למנדע מרעא דילה, אסיא קרטנא הוה תמן דהוה אשתמודע בדפיקו, בעשרה מיני דפיקין דבעי לאסתכלא בהון אסיא, לקבל עשר אצבעאן, ולא הוו אשתמודעאן במרעא דילה אלא הוא, דכמה משקין וריחין טבין מתפוחין, דאתמר בהון (שם טז) וריח אפך פתפוחים, וכמה משקין מעסיס רמונים הוו משקין לה אסיין אחרנין, ולא הוו מהניין לה, עד דאתא (דהיא)

אמר רבי שמעון לחבריא, זפאה חולקנא דעלאין ותתאין אינון באספמותא לסייע לן, האי איהו דאוקמוהו מארי מתניתין דבר נש דאשתדל בפולחנא דמאריה דכל בריין דעלמא אינון בסייעתא דיליה, כמה דאוקמוהו כל העולם כלו לא נברא אלא לצוות לזה, ואפילו שרפים וחיות ואופנים לא נבראו אלא לסייעתיה, וכד בר נש אפיק הכלים ודבורים בצלותיה, כמה עופין פתחין גדפיהו ופימייהו לקבלא לון, הדא הוא דכתיב (קהלת י) פי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, ונטיל קודשא בריך הוא אלין מלין ובגי בהון עלמין, דאתמר בהון (ישעיה סו כב) פי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה, ורזא דמלה (שם נא טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיחך, לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. (דף קו ע"א) אל תקרי עמי אלא עמי בשותפיו.